

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Καράβι δλοκαίνουργο, σημαιστολισμένο,
τοῦ ποταμοῦ κατέβαινε τὰ ἤσυχα νερά,
παπλάκιζε 'περήφανα, 'σάν κούρκος φουσκωμένο,
καὶ λέγει μὲ ἀνόητη χαρὰ

«Πουλιά, ποῦ παίζετε 'ψηλά, βάρκοῦλαίς τοῦ ἀγέρα,
καὶ κοσμογορισμένα»

Πέτε μου, σὰς ἀπάντησε ποτὲ 'ς ὄλη τὴ σφαῖρα
καράβι 'σάν κ' ἐμένα;»

— «Σώπα, σκαφὶ τοῦ ποταμοῦ ! εἶδα ἐγὼ ξεφτέρια,
νὰ σχίζουν ἄγρια νερά, ὅπου στερεὰ δὲν ἔχουν,
μὲ κύματα θεόρατα νὰ πιάνονται 'ς τὰ χέρια,
νὰ τὰ σκεπάζη ἡ θάλασσα κι' οἱ οὐρανοὶ νὰ βρέλουν
ἀπάνω τους κατακλυσμοῦ,

νὰ πολεμοῦν 'σάν ἄλογα 'ς τῆς μάχης τὸ βρασμό,
νᾶχουν κομμάτια τὰ πανιά, τὰ ἔαρτια τους σπασμένα,
καὶ νικηταὶ 'περήφανοι νὰ φθάνουν 'ς τὸ λιμένα! »

Ἐν Βιρσεβούργῳ, 1878.

ΑΒΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΛΕΤΙΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἤλεγγε τὸν χωρικὸν
Μήτηρον, διότι δὲν ἐφοίτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Διαβάξεις τοῦλάχιστον μόνος σου τὸ Εὐ-
αγγέλιο ; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν μ' ἔμαθ' ἡ μάνα μου γράμματα.

— Μοῦ φαίνεται, λέγει· ὁ ἱερεὺς, πῶς δὲν θὰ
ξέρης ποιὸς σ' ἔπλασε.

— Ὅχι.

— Ὁ ἱερεὺς ἐρώτᾳ τότε διερχόμενόν τινα παῖδα:

— Ποιὸς σ' ἔπλασε, μικρὲ ;

— Ὁ Θεός.

— Βλέπεις, λέγει τότε ὁ ἱερεὺς τῷ χωρικῷ,
πῶς σ' ἐντροπιάζει ἓνα τόσο μικρὸ παιδί ;

— Ἄμ' αὐτὸ δὲν εἶνε παράξενο, παπᾶ μου·
ὁ μικρὸς ἀκόμη προχθὲς 'γεννήθηκε, μὰ ἐγώ...
'ξέχασα ἀπὸ τότες.

— Ὁ μικρὸς Ἀλέκος ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ σχο-
λείου μετὰ τῶν ἀδελφῶν του· ἐκεῖνοι ἔχουν
βραβεῖα, αὐτὸς δὲν ἔχει.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ 'δικό σου βραβεῖο ; ἐρω-
τᾷ ἡ μητέρα.

— Ἦθελαν νὰ μοῦ δώσουν καὶ 'μένα, μαμα,
μὰ τοὺς ἐτελείωσαν πλειά.

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

— Ποῦ κάθεται ; ἐρωτᾷ ὁ ἀστυνόμος ἀνέ-
στιον λωποδύτην.

— Πουθενά.

— Καὶ σὺ ; λέγει πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ.

— Κοντὰ 'ς τὸ σύντροφό μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Τακτὴ εἶνε ἡ δύναμις τῆς δικαιοσύνης, ὥ-
στε καὶ αὐτοὶ οἱ ζῶντες διὰ τοῦ ἐγκλήματος
ἀδυνατοῦσι νὰ συντηρηθῶσιν ἄνευ μικροῦ τινος
μορίου δικαιοσύνης. Ὁ κλέπτης, ὁ ἀπατῶν ἢ
ἀδικῶν τινα τῶν συνενόχων του δὲν δύναται
ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἐλεύθερος εἶνε πράγματι οὐχὶ ὁ ἔχων καλὸν
κύριον, ἀλλ' ὁ μὴ ἔχων κανένα κύριον.

— Δυστύχημα εἶνε τὸ νὰ μὴ ἐδοκίμασέ τις δυσ-
τυχίας ἐν τῷ βίῳ του.

— Τοῦ δυστυχοῦς τὸ πρόσωπον εἶνε ἱερὸν.

— Ὅ,τι εἰς τὸ πλοῖον τὸ ἔρμα, τοῦτα εἰς τὸν
ἄνθρωπον ἡ ἀρετὴ. Ὁ κεκτημένος αὐτὴν δια-
περᾷ ἀσφαλῆς καὶ ἀκλόνητος τὸ πέλαγος τοῦ
βίου, χωρὶς νὰ παρασύρηται καὶ νὰ κινδυνεύῃ
ν' ἀνατραπῇ ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε παρουσιαζομέ-
νων κλυδῶνων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡθῆ τῶν Γιουνάρ. Ἐν τῇ Φύσει ἀναγινώ-
σκωμεν λίαν περιέργους πληροφορίας περὶ τῶν
ἠθῶν τῆς φυλῆς, ἢ ὅποια οἰκεῖ τὸ μεταξὺ Καν-
τῶνος καὶ Ράμο μέρος τῆς Κίνας. Οἱ ἰθαγενεῖς
τῆς χώρας ταύτης ἔχουσι φυσιογνωμίαν πολλῶ
χαρακτηριστικωτέραν τῆς φυλῆς των ἢ οἱ κυ-
ρίως λεγόμενοι Σῖται, ἐξέχουσι δ' ἐπὶ φιλοξε-
νία. Αἱ γυναῖκες δὲ ἀκρωτηριάζονται τοὺς πό-
δας, φέρουσι δὲ γραφικὴν ἀναβολὴν ἀναμιμη-
σκουσαν ὀλίγον τὴν ἀρχαίαν ἐνδυμασίαν τῶν
Ἑλβετιδῶν καὶ Τυρολίδων. Ἴδου δὲ πῶς συ-
νάπτονται οἱ γάμοι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Κατὰ
τὴν πρώτην τοῦ ἔτους πᾶσαι καὶ πάντες οἱ
ἄγαμοι τοποθετοῦνται κατὰ μῆκος χαράδρας
τινὸς ἔνθεν μὲν αὐτῆς οἱ ἄνδρες, ἐκεῖθεν δὲ αἱ
γυναῖκες. Ἐκάστη νεάνις βάλλει σφαῖραν ὑπὲρ
τὴν χαράδραν, ὁ δὲ συλλαμβάνων αὐτὴν καθί-
σταται ὁ εὐτυχὴς σύζυγός τῆς. Βεβαιουταὶ ὅτι
αἱ νεάνιδες εἰσὶ δεξιόταται περὶ τὸ παίγνιον
τοῦτο, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτῶν προτιμώμενος νέος εἶνε
πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ συλλάβῃ τὴν σφαῖραν.
Περιηγητὴς δὲ τις ἀνεύρεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τὸ
ὑπὸ τοῦ Μάρκου Πόλου ἀναφερόμενον παραδο-
ξον ἔθιμον, τὸ καὶ ἐν τῇ Βισκαῖα γνωστὸν καὶ
ἐπὶ μακρὸν ἀμάσαν. Κατὰ τὴν γέννησιν βρέ-
φους ὁ ἀνὴρ κατακλίνεται ἐπὶ τριάκοντα ἡμέ-
ρας, τῆς γυναικὸς ἐκτελούσης τὰ ἔργα οὐ μόν-
ον ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ συζύγου τῆς.